

1.
ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.

Γραμματική ἔστιν ἔμπειρία τῶν
παρὰ ποιητῆς τε καὶ συγγραφεύου
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. Μέρη
δὲ αὐτῆς εἶσιν ἕξ· πρῶτον
ἀνάγνωσις ἐντριβῆς κατὰ
προσοῦδιαν, δεύτερον ἐξήγησις
κατὰ τοὺς ἐνυπάρχοντας ποιητικοὺς
τρόπους, τρίτον γλωσσῶν τε καὶ
λεπτοῦν πρόχειρος ἀπόδοσις,
τέταρτον ἐτυμολογίας εὐρεσις,
πέμπτον ἀναλογίας ἐλαγισμός,
ἕκτον κρίσις ποιημάτων, ὃ δὴ
κάλιστόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῇ
τέχνῃ.

2.
ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ.

Ἀνάγνωσις ἐστὶ ποιημάτων ἢ
συγγραμμάτων οὐδίσπτως
προφερῶν. Ἀναγνωστῆν δὲ κατ'
ὕψουσιον, κατὰ προσωπίαν, κατὰ
διαστολήν. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς
ὑποκρίσεως τὴν ὀρετὴν, ἔκ δὲ τῆς
προσωπίας τὴν τέχνην, ἔκ δὲ τῆς
διαστολῆς τὸν περιεχόμενον νοῦν
ὀρώμεν. ἵνα τὴν μὲν τραγοῦδιαν
ἠρωϊκῶς ἀναγνώμεν, τὴν δὲ
καμῶδιαν βωιωτικῶς, τὰ δὲ ἄλλα
λυρικῶς, τὸ δὲ ἔπος ἐντόνως, τὴν
δὲ λυρικὴν ποιήσιν ἐμμελῶς, τοὺς
δὲ σίκτους ὑφεμένως καὶ γοερῶς,
τὸ γὰρ μὴ παρὰ τὴν ταύτων
γνώμενα παρατήρησιν καὶ τὸς τῶν
ποιητῶν ὀρετῶς καταβύβηται καὶ
τὸς ἔξει τῶν ἀναγνωσκόντων
καταγελοῦτος παρίσται.

ΠΕΡΙ ΤΟΝΟΥ.

Τόνος ἐστὶ φωνῆς ἀπῆχσις
ἑναρμονίου, ἢ κατὰ ἀνάστασιν ἐν
τῇ ὀξείᾳ, ἢ κατὰ ὀμβλωσιν ἐν τῇ
βαρεῖᾳ, ἢ κατὰ περικλισιν ἐν τῇ
περισπωμένῃ.

4.

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ.

Στιγμαὶ εἰσι τρεῖς, τελεία, μέση,
ὑποστιγμή, καὶ ἡ μὲν τελεία
στιγμή ἐστὶ διανοίας ἀπηρτημένης
σημείον, μέση δὲ σημείον
πνεύματος ἕνεκεν
παραλαμβάνομενον, ὑποστιγμή δὲ
διανοίας μηδέπω ἀπηρτημένης
ἄλλ' ἐπὶ ἐνδεούσης σημείον.

5.

ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΣΤΙΓΜΗ
ΥΠΟΣΤΙΓΜΗΣ;

Χρόνω· ἐν μὲν γὰρ τῇ στιγμῇ
πολλὸν τὸ διάστημα, ἐν δὲ τῇ
ὑποστιγμῇ παντελῶς ὀλίγον.

6.

ΠΕΡΙ ΡΑΦΩΔΙΑΣ.

Ῥαφώδια ἐστὶ μέρος ποιήματος
ἐμπειρηληφὸς τινὰ ὑπόθεσιν.
εἴρηται δὲ ραφώδια, οἷον
ῥαφώδια τις οἴσα, ἀπὸ τοῦ
δαφνίνῃ ῥάβδω περιεργαζόμενος
ᾄδειν τὰ Ὀμήρου ποιήματα.

7.

ΠΕΡΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Γράμματά ἐστιν εἴκοσι τέσσαρα ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ ω, γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμικῶς καὶ φυσικῶς τυπάζεσθαι· γράφει γὰρ τὸ ζῆσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ

νῦν δὲ μ' ἐπιγράψας τάραον ποδὸς εὐχεται αὐτως.

Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν σποχὴν τινα καὶ τάξιν.

Τούτων φωνήεντα μὲν εἰσὶν ἑπτὰ, α, ε, η, ι, ο, υ, ω, φωνήεντα δὲ λέγεται, διότι φωνῆν ἄφ' ἑαυτῶν ἀποτελεῖ, οἷον ὄ, ὄ, ῆ. Τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν εἰσὶ δύο, η καὶ ω, βραχέα δὲ

δύο, ε και ο, δίχρονα δέ
τρία, α, ι και υ, δίχρονα δέ
λέγεται, επειδή εκτείνεται και
συστέλλεται. Προτακτικά φωνήεντα
πέντε, α, ε, η, ο, ω, προτακτικά
δέ λέγεται, ότι προτασσόμενα τοῦ
ι και υ συλλαβὴν ἄποτελεῖ, ὡς
αι αυ, ὑποτακτικά δύο, ι και υ,
καὶ τὸ υ δὲ ἐνιότε προτακτικόν
ἔστι τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ μῦθῳ καὶ
ἄρπυιᾳ, δίφθογγοι δὲ εἰσὶν ἐξ-
αι αυ ει ευ οι ου.

Σύμφωνα δὲ τὰ λυτὰ ἑπτακταίδεκα
· β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ
χ ψ, σύμφωνα δὲ λέγονται, ὅτι
αὐτὰ μὲν καθ' ἑαυτὰ φωνὴν οὐκ
ἔχει, συντασσόμενα δὲ μετὰ τῶν
φωνημένων φωνῶν ἄποτελεῖ,
τούτων ἡμίφωνα μὲν ἔστιν ὀκτώ· ζ

ξ ψ λ μ ν ρ σ. Ἠμίφωνα δὲ λέγεται, ὅτι παρ' ὅσον ἦντων τῶν φωνηέντων εὐφωνα καθέστηκεν Ἐν τε τοῖς μονοσὶ καὶ ἀμφωσὶ. ἄφωνα δὲ ἔστιν ἑνέα· β γ δ κ π τ θ φ χ. ἄφωνα δὲ λέγεται, ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐστὶν κακόφωνα, ὡς περ ἄφωνον λέγομεν τὸν τραγυροῦν τὸν κακόφωνον. τούτων ψιλὰ μὲν ἔστι τρία, κ π τ, δασέα τρία, θ φ χ, μέσα δὲ τούτων τρία, β γ δ, μέσα δὲ εἴρηται, ὅτι τῶν μὲν ψιλῶν ἔστι δασύτερα, τῶν δὲ δασέων ψιλότερα, καὶ ἔστι τὸ μὲν β μέσον τοῦ π καὶ φ, τὸ δὲ γ μέσον τοῦ κ καὶ χ, τὸ δὲ δ μέσον τοῦ θ καὶ τ, ἀντιστοιχεῖ δὲ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τῷ μὲν π τὸ φ, αὐτοῦς.

ἀλλά μοι εἶφ' ὅπη ἔσχεσ ἰὼν
εὐεργέα νῆα

τῷ δέ κ τὸ χ·

αὐτίγ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε
ἔνυγ' Ὀδυσσεὺς ε 229

τὸ δέ θ τῷ τ·

ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλῆν
ἔγένοντο σιωπῇ

Ἔτι δέ τῶν συμφώνων διαλα μέν
ἔτι τρία· ξ ξ ψ, διπλά δέ
ἐφίηται, ὅτι ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν ἐκ
δύο συμφώνων σύγκεται, τὸ μὲν ξ
ἐκ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δέ ξ ἐκ τοῦ κ
καὶ σ, τὸ δέ ψ ἐκ τοῦ π καὶ σ.
ἁμετόβολα τέσσαρα· λ μ ν ρ.

ἀμετάβολα δὲ λέγεται, ὅτι οὐ
μεταβάλλει ἐν τοῖς μέλλουσι τῶν
ῥημάτων οὐδέ ἐν τοῖς κλίσει τῶν
ὀνομάτων. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄρᾳ
καλεῖται. Τελικὰ ὀρεινικῶν
ὀνομάτων ὀνεπεκτάτων κατ'
εὐθεῖαν καὶ ἐνικῆν πῶσιν στοιχεῖά
ἐστὶ πέντε· ν ξ ρ σ ψ, ὁσὺν Δίῳ
Φοινῆς Νέστωρ Πάρος Πέλας,
Θηρικῶν δὲ θεῶν· α η ω ν ξ ρ σ
ψ, ὁσὺν Μοῦσᾳ Ἑλένη Κλειώ
γελιδῶν ἑλίε μήτηρ Θέτις λαθαΨ,
οὐδετέρων δὲ ἕξ· α ι ν ρ σ υ,
ὁσὺν ἄρμα μέλι δένδρον ὕδωρ
δέπας δόρυ, τινὲς δὲ προσθέσθαι
καὶ τὸ σ, ὁσὺν ὄλιον, δικίων δὲ
τρία· α ε ω, ὁσὺν Πηλεΐδᾳ Ἔκτορος
φίλῳ, πληθυντικῶν δὲ τέσσαρα· ι
ο σ η, ὁσὺν φίλοι Ἐκτορος βέβλια
βέλη.

8.

ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Σύλλαβή ἐστὶ κυρίως σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνηέντων, ὡς καρ, βοῖς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος, ὡς α ἦ.

9.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Μακρὰ σύλλαβη γίνεται κατὰ τρεῖς ὁδοὺς, φύσει μὲν τρεῖς, θέσει δὲ πέντε, καὶ φύσει μὲν ἴσται ὅτ' ἂν διὰ τῶν μακρῶν στοιχείων ἐκφέρηται, ὡς ἦρωα· ἢ ὅτ' ἂν ἔχη Ἐν τι τῶν διχρόνων κατ' ἑκάσταν παραλαμβάνομενον, ὡς Ἄρης· ἢ ὅτ' ἂν ἔχη μίαν τῶν

διφθόγγων, ὡς ἰσθός, θέσει δὲ
ῥητοὶ ὅτι ἂν εἰς δύο σύμφωνα
λήγη, ὡς ἰσθός, ἢ ὅτι ἂν βραχέη ἢ
βραχυμένω φωνήεντι ἐπιφέρηται
δύο σύμφωνα, ὡς ἰσθός, ἢ ὅτι
ἂν εἰς ἄπλοον σύμφωνον λήγη καὶ
τὴν ἐξῆς ἐχη ἀπὸ συμφώνου
ἀρχομένην, ὡς ἰσθός, ἢ ὅτι ἂν
ἀπλοῶν συμφωνῶν ἐπιφέρηται,
ὡς ἰσθός, ἢ ὅτι ἂν ἀπλοῶν
σύμφωνον λήγη, ὡς ἰσθός.

10.

ΠΕΡΙ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

βραχεία συλλαβὴ γίνεται κατὰ
τρόπους δύο, ῥητοὶ ὅτι ἂν ἐχη ἓν
τι τῶν φύσει βραχέων, ὡς
βρέφος, ἢ ὅτι ἂν ἐχη ἓν τι τῶν

δυσόνηων κατὰ συσταλὴν
παραλαμβάνομενον, οἷον Ἄρης.

11.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Κοινή συλλαβὴ γίνεται κατὰ
τρόπους τρεῖς, ἥτοι δι' ἄν εἰς
φωνήεν μακρόν ἤλιγγ καὶ τὴν ἐξῆς
ἔχη ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην,
οἷον

ὅ τί μοι αἰτῆ ἐσσι-θεοὶ νό μοι
αἰτωὶ εἶου

ἢ ὅτ' ἄν βραχεῖ ἢ βραχυομένῳ
φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο
σύμφωνοι, ὧν τὸ μὲν δευτέρον
ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον καθ'
ἓν ἄφωκόν ἐστιν, οἷον

Πάτροκλέ μοι δειλή πλείστον
κεχαρισμένε θυμῷ·

ἢ ἔσ' ὄν βραχέϊα οἶσα
καταπερραῖ εἰς μέρος λόγου καὶ
τὴν ἔξῃς ἔχη ὑπὸ φωνήεντος
ἄρχομένην, οἶον

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ
πίνοτά περ ἔμψης,

12.

ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ
κατὰ σύνταξιν λόγου.

13.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ.

Λόγος δέ ἐστι περὶ τῆς λέξεως
σύνθεσις δυνάμιον αὐτοτελή
ἐπιλοπία. Τῶ δέ λόγου μέρη ἐστὶν
ὀνόμα- ὄνομα, ῥήμα, μεταχθ,
ἄρθρον, ἄντωνυμία, πρόθεσις,
ἐπίρρημα, σύνδεσμος, ἢ γὰρ
προσηγορία ὡς εἶδος τῶ ὀνόματι
ὑποβέβληται.

14.
ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου
πτωτικόν, σῶμα ἢ πρῶγμα
σημιάνον, σῶμα μὲν οἷον λίθος,
πρῶγμα δέ οἷον παιδεία, κοινῶς
τε καὶ ἰδίως λεγόμενον, κοινῶς
μὲν οἷον ἄνθρωπος ἵππος, ἰδίως δέ
οἷον Σωκράτης, παρέπεται δέ τῶ

ὀνόματι πέντε· γένη, εἶδη,
σχήματα, ἀριθμοί, πτώσεις.

Γένη μὲν οὖν εἰσι τρία· ἀρσενικόν,
θηλικόν, σιδέτερον. Ἐνια δὲ
προστίθεται τοῦτοις ἕλλα δύο,
κοινόν τε καὶ ἐπικαιον, κοινόν
μὲν ὡς ἵππος κύων, ἐπικαιον δὲ
ὡς χελιδὼν ἄετος.

Εἶδη δὲ δύο, πρωτότυπον καὶ
παράγωγον, πρωτότυπον μὲν οὖν
ὅτι τὸ κατὰ τὴν πρώτην θέσιν
λαχθὲν ὡς τῆ, παράγωγον δὲ τὸ
ἄφ' ἑτέρου τῆς γένεσις ἐσχηκός,
ὡς γαῖος, εἶδη δὲ παραγόντων
ἔστιν ἑπτὰ· πατρωνυμικόν,
κτητικόν, συγκριτικόν,
ὑπερθετικόν, ὑποκοριστικόν,
παριώνυμον, ρηματικόν.

Πατριωνυμικὸν μὲν οὖν ἔστι τὸ
κυρίως ἀπὸ πατρὸς
ἐπισημασμένον, καταρτητικῶς δὲ
καὶ τὸ ἀπὸ προγόνων, οἷον
Πηλεΐδης, Αἰακίδης ὁ Ἀχιλλεύς, -
τύποι δὲ τῶν πατριωνυμικῶν
ἀρσενικῶν μὲν τρεῖς, ὁ εἰς ἑξῆς, ὁ
εἰς ὧν, ὁ εἰς αἰδίας, οἷον
Ἀτρεΐδης, Ἀτρείων, καὶ ὁ τῶν
Αἰολέων ἴδιος τύπος Ὑβράδας·
Ἔτι γὰρ πᾶσι ὁ Πιττακός,
θηλυκῶν δὲ οἱ ἴσοι τρεῖς, ὁ εἰς
ας, οἷον Πριαμῆς, καὶ ὁ εἰς
ας, οἷον Πελοῖς, καὶ ὁ εἰς νη, οἷον
Ἀδραστῆς, - ἀπὸ δὲ μητέρων οὐ
σηματίζει πατριωνυμικὸν εἶδος ὁ
Ὀμίρος, ἀλλ' οἱ νεώτεροι,
κτετατὸν δὲ ἔστι τὸ ἀπὸ τῆν κτήσιν
πεπτικῶς, ἐμπεριλημμένον τοῦ
κτήτορος, οἷον Νηληΐαι, Ἴπποι,
Ἐκτόρεος χυῶν, Πλατωνικῶν

βιβλίον. Συγκριτικὸν δὲ ἔστι τὸ τὴν σύγκρισιν ἔχον ἑνὸς πρὸς ἓνα ὁμογενῆ, ὡς Ἀχιλλεὺς ἀνδρείστερος Αἴαντος, ἢ ἑνὸς πρὸς πολλοὺς ἕτερογενεῖς, ὡς Ἀχιλλεὺς ἀνδρείστερος τῶν Τρώων, τῶν δὲ συγκριτικῶν τύποι εἰσι τρεῖς, ὁ εἰς τερος, οἷον ἰσχυτέρος βραδύτερος, καὶ ὁ εἰς ἠν καθαρὸς, οἷον βελτίων καλλίων, καὶ ὁ εἰς ἠν, οἷον κρείσσων ἥσσων, Ὑποθετικὸν δὲ ἔστι τὸ κατ' ἐπίστασιν ἑνὸς πρὸς πολλοὺς παραλαμβάνόμενον ἐν συγκρίσει, τύποι δὲ αὐτοῦ εἰσι δύο, ὁ εἰς τατος, οἷον ὑψίστατος βραδύτατος, καὶ ὁ εἰς τος, οἷον ὑψηλότερος μέγιστος, Ὑποκοριστικὸν δὲ ἔστι τὸ μείων τοῦ πρωτοτύπου ἀσυνκρίτως ὁλοῶν, οἷον ἀνθρώπιοςκος λιβαῖ μερακύλλιον. Παρώνυμον δὲ ἔστι

τὸ παρ' ὄνομα ποιηθέν, οἷον
Θέων, Τρύφων, Ῥηματικῶν δὲ ἔστι
τὸ ἀπὸ ῥήματος παρηγμένον, οἷον
Φύλημων Νοήμων.

Σχήματα δὲ ὀνομάτων ἔστι τρία-
ἀπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον.
ἀπλοῦν μὲν οἷον Μέμνων,
σύνθετον δὲ οἷον Ἀγαμέμνων,
παρασύνθετον δὲ οἷον

Ἀγαμεμνονίδης, Φιλίππιδης, - τῶν
δὲ σύνθετων διαφέρει εἶσι
τέσσαρες, ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶσι
ἓξ δύο τελείων, ὡς Χειρίσσοφος, ἃ
δὲ ἓξ δύο ἀπολείποντων, ὡς
Σοφοκλῆς, ἃ δὲ ἓξ ἀπολείποντος
καὶ τελείου, ὡς Φιλόδημος, ἃ δὲ
ἓξ τελείου καὶ ἀπολείποντος, ὡς
Περικλῆς.

Αριθμοί τρεις· ἐνικός, δυϊκός, πληθυντικός· ἐνικός μὲν ὁ Ὀμηρος, δυϊκός δὲ τῶ Ὀμήρω, πληθυντικός δὲ αἱ Ὀμηροί, - εἰσι δὲ τῆς ἐνικῆς χαρακτηριστικὸς καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενος, ὡς δηλοῦς χορὸς ὄχλος· καὶ πληθυντικοὶ κατὰ ἐνικῶν τε καὶ δυϊκῶν, ἐνικῶν μὲν ὡς Ἀθηναί θῆβαι, δυϊκῶν δὲ ὡς ἀμφότεροι.

Πέντες ὀνομάτουν εἰσι πάντε· ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική· λέγεται δὲ ἡ μὲν ὀρθή ὀνομαστική καὶ εὐθεία, ἡ δὲ γενική κτητική τε καὶ πατρική, ἡ δὲ δοτική ἐπισταλτική, ἡ δὲ αἰτιατική κατ' αἰτιατικὴν, ἡ δὲ κλητική προσαγορευτική.

Ὑποπέτικε δὲ τῷ ὀνόματι ταῦτα, ἃ καὶ αὐτὰ εἶδη προσηγορεύεται· κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον, πρὸς τι ἔχειν, ὡς πρὸς τι ἔχειν, ὁμώνυμον, συνώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἔθνικόν, ἑρωτηματικόν, ἄριστον, ἀναφορικόν ὃ καὶ ὁμοιωματικόν καὶ δεκτικόν καὶ ἀνταποδοτικόν καλεῖται, περιλήπτικόν, ἐπιμνηστικόν, περιεκτικόν, πεποιημένον, γενικόν, ἰδικόν, τακτικόν, ἀριθμητικόν, ἀπολελυμένον, μετουσιαστικόν.

Κύριον μὲν οὖν ἔστι τὴν ἴδιαν οὐσίαν σημαῖνον, οἷον Ὀμηρος Σικράτης. Προσηγορικόν δὲ ἔστι τὴν κοινὴν οὐσίαν σημαῖνον, οἷον ἀνθρώπος ἵππος. Ἐπίθετον δὲ

ἔστι τὸ ἐπὶ κυρίων ἢ
προσηγορικῶν ὁμωνύμως τιθέμενον
καὶ ὁμοῦν Ἕλλησιν ἢ ψῶνον.
λαμβάνεται δὲ ταχὺς, ἀπὸ
ψυχῆς, ἀπὸ σώματος, ἀπὸ τῶν
ἐκτός, ἀπὸ μὲν ψυχῆς ὡς σόφρων
ἀκάλαστος, ἀπὸ δὲ σώματος ὡς
ταχύς βραδύς, ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτός
ὡς πλούσιος πένις. Πρὸς τι ἔχον
δὲ ἔστιν ὡς πατὴρ υἱὸς φίλος
ἀδελφός. Ἰς πρὸς τι ἔχον δὲ ἔστιν
ὡς υἱὸς, ἡμίση, θάνατος, ζωή.
Ὅμωνυμον δὲ ἔστιν ὄνομα τὸ κατὰ
πολλῶν ὁμωνύμως τιθέμενον, οἷον
ἐπὶ μὲν κυρίων, ὡς Αἴας ὁ
Τελαμώνιος καὶ Αἴας ὁ Πύρρος, ἐπὶ
δὲ προσηγορικῶν, ὡς μῆς
θαλάσσης καὶ μῆς γηγιῆς.
Συώνυμον δὲ ἔστι τὸ ἐν
διαφόροις ὄνομασι τὸ αὐτὸ
δηλοῦν, οἷον ἄορ εἶφος μάχημα

σπάθη φάσανον. Φερώνυμον δέ
έστι τὸ ἀπὸ τίνος συμβεβηκότος
τεθέν, ὡς Τισαμενός καὶ
Μεγαπένθη. Διώνυμον δέ ἐστιν
ὄνόματι δύο καθ' ἑνὸς κυρίου
τεταγμένα, οἷον Ἀλέξανδρος ὁ καὶ
Πάρις, οὐκ ἀναστρέφοντας τοῦ
λόγου· οὐ γάρ, εἴ τις Ἀλέξανδρος,
οὕτως καὶ Πάρις. Ἐπιώνυμον δέ
έστιν, ὃ καὶ διώνυμον καλεῖται, τὸ
μὲθ' ἑτέρου κυρίου καθ' ἑνὸς
λεγόμενον, ὡς Ἐνοσίχθων ὁ
Ποσειδῶν καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων.
Ἐθνικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθνους
δηλωτικόν, ὡς Φρύξ Γαλάτης.
Ἐρωτηματικὸν δέ ἐστιν, ὃ καὶ
πευστικὸν καλεῖται, τὸ καθ'
ἐρώτησιν λεγόμενον, οἷον τίς ποῖος
πόσις πῆλικος. Ἀδριανὸν δέ ἐστι
τὸ τῷ ἐρωτηματικῷ ἐναντίας
λεγόμενον, οἷον ὅστις ὁποῖος

ὅπως ὀηλικός, Ἀναφορικόν δέ
ἔστιν, ὁ καί ὀνομαστικόν καί
δευτικόν καί ὀναποδοτικόν
καλεῖται, τὸ ὀμοιωτικὸν σημαῖον,
ὅσον ταυτικὸς ταυτικὸς τριμοῦτος,
Περὸ ληπτικόν δέ ἔστι τὸ τῷ ἔνικῷ
ἀριθμῷ πληθὸς σημαῖον, ὅσον
ὀημος χορὸς ὀηλος.
Ἐπιμεριζόμενον δέ ἔστι τὸ ἐκ δύο
ἢ καὶ πλείωνων ἐπὶ ἓν ἔχον τὴν
ὀναφορὴν, ὅσον ἔκτερος ἔκτατος.
Περικτικόν δέ ἔστι τὸ ἔμφανον ἐν
ἑαυτῷ τι περιεχόμενον, ὅσον
δαφνῶν παρθενῶν, Πεποιημένον
δέ ἔστι τὸ παρὰ τῆς τῶν ἤλων
ἰδιότητος μιμητικῶς εἰρημένον,
ὅσον φιλίαβος βόλιος ὀνομαστικός,
γενικόν δέ ἔστι τὸ δυνάμενον εἰς
πολλὰ εἶδη διαμεβεῖναι, ὅσον ζῶων
φυτῶν, Εἰδικόν δέ ἔστι τὸ ἐκ τοῦ
γένους διαμεβεῖν, ὅσον βόλιος ἵππος

ἄμπελος ἐλαία. Τακτικὸν δέ ἐστι
τὸ τάξιν δηλοῦν, ὡς πρῶτος
δεύτερος τρίτος. Ἀριθμητικὸν δέ
ἐστὶ τὸ διαριθμῶν σημεῖον, ὡς εἶξ
δύο τρεῖς. Ἀπολεκτέμενον δέ ἐστι
ὃ καθ' ἑαυτὸ νοεῖται, ὡς θεός
λόγος.

Ταῦ δὲ ὀνόματος διαθέσεις εἰσι
δύο, ἐνέργεια καὶ πάθος· ἐνέργεια
μὲν ὡς κριτὴς ὁ κρίνων, πάθος δέ
ὡς κριτὸς ὁ κρινόμενος.

15.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥημά ἐστι λέξις ὀπτιωτος,
ἐπιδικτικῆ) χρόνων τε καὶ
προσώπων καὶ ἄριθμῶν, ἐνέργειαν
ἢ πάθος παριστάσα, παρέπετα δέ

τῷ ῥήματι ὀκτώ, ἐγολοίσεις,
διαθέσεις, εἶδη, σχήματα,
ἄρθροι, πρόσωπα, χρόνοι,
συζυγία, ἐγολοίσεις μὲν οὖν εἶσι
πέντε, ῥηστική, προστακτική,
εὐκτική, ὑποτακτική,
ἀπαρέμφατος, διαθέσεις εἰσι τρεῖς,
ἐνέργεια, πάθος, μεοότης·
ἐνέργεια μὲν οἷον τύπτω, πάθος
δέ οἷον τύπτομαι, μεοότης δέ ἡ
ποτὶ μὲν ἐνέργειαν ποτὶ δὲ πάθος
παριστάται, οἷον πέπνηγα διάφορα
ἐποικισίην ἐγραψάμην, εἶδη δὲ
δύο, πρωτότυπον μὲν οἷον ἀρδω,
παράγωγον δὲ οἷον ἀρδέω,
σχήματα τρία, ἅπλοιν, σύνθετον,
παρασύνθετον· ἅπλοιν μὲν οἷον
φρονῶ, σύνθετον δὲ οἷον
καταφρονῶ, παρασύνθετον δὲ οἷον

ἀντιγονίῳ φιλιππίῳ, ἀριθμοὶ
τρεῖς, ἐνικός, δικικός, πληθυντικός
· ἐνικός μὲν αἰὼν τύπτω, δικικός
δὲ αἰὼν τύπτειν, πληθυντικός δὲ
αἰὼν τύπτουσι· πρῶσπα τρία,
πρῶτον, δεύτερον, τρίτον· πρῶτον
μὲν ἀφ' οὗ ὁ λόγος, δεύτερον δὲ
πρὸς ὃν ὁ λόγος, τρίτον δὲ περὶ
οὗ ὁ λόγος, χρόνοι τρεῖς,
ἐνεστώς, παρεληλυθός, μέλλων,
τούτων ὁ παρεληλυθός, ἔχει
διὰφορὰς τέσσαρας, παρατακτικόν,
παρακείμενον, ὑπερυντέλικον,
ἀόριστον· ὡν συγγένηα τρεῖς,
ἐνεστώτος πρὸς παρατακτικόν,
παρακείμενου πρὸς
ὑπερυντέλικον, ἀόριστου πρὸς
μέλλοντα.

ΠΕΡΙ ΣΥΖΥΓΙΑΣ.

Συζυγία ἐστὶν ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. Ἐστὶ δὲ συζυγία βαρυστόνων μὲν ῥημάτων ἔξ, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκδέχεται διὰ τοῦ β ἢ φ ἢ π ἢ πτ, οἷον λείβω +γράφω+ τέρπω κόπτω· ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ γ ἢ κ ἢ χ ἢ κτ, οἷον λέγω πλέκω τρέχω τίκτω· ἡ δὲ τρίτη διὰ τοῦ δ ἢ θ ἢ ἡ τ, οἷον ἄνω πλῆθω ἄνυπω· ἡ δὲ τετάρτη διὰ τοῦ ς ἢ τῶν ὄμοσσ, οἷον φράζω, νόσσω, ὄρῳσσω· ἡ δὲ πέμπτη διὰ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων, λ μ ν ρ, οἷον πάλω νέμω κρίνω σπειρω· ἡ δὲ ἕκτη διὰ καθαροῦ τοῦ ω, οἷον ἵππεύω πλέω βασιλεύω, τινὲς δὲ καὶ ἐβδόμην συζυγίαν εἰσάγουσιν διὰ τοῦ ξ καὶ ψ, οἷον ἀλέξω ἔψω.

17.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΣΠΟΜΕΝΩΝ.

Περισπωμένων δὲ ῥημάτων
σὺνται εἶσι τρεῖς, ὧν ἡ μὲν
πρῶτη ἐκφέρεται ἐπὶ δευτέρου καὶ
τρίτου προσώπου διὰ τῆς εἰ
διφθόγγου, ὡς ἂν νοῦ νοεῖ· ἢ
δὲ δευτέρα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου,
προσγραφομένου τοῦ ι, μὴ
συνεμφωνουμένου δέ, ὡς ἂν βοῦ
βοῦ βοῦ· ἢ δὲ τρίτη διὰ τῆς αἰ
διφθόγγου, ὡς ἂν χρυσῶ χρυσοῖς
χρυσῶ.

18.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕἰΣ ΜΙ.

Τῶν δὲ εἰς μι ληγόντων ῥημάτων
σὺνται εἶσι τέσσαρες, ὧν ἡ μὲν

πρώτη ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περιπωμένων, ὡς ἀπὸ τοῦ τριῶ γέγονε τῆσσι· ἢ δὲ δευτέρα ἀπὸ τῆς δευτέρας, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰσῶ γέγονεν ἰσῆσι· ἢ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς τρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ γέγονε διδῶσι· ἢ δὲ τετάρτη ἀπὸ τῆς ἑκτῆς τῶν βαρυτόνων, ὡς ἀπὸ τοῦ πηγῶν γέγονε πῆγγσι.

19.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ῥημάτων καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ἰδιότητος, παρέσται δὲ αὐτῇ ταῦτ' ὅ καὶ τῶ ὀνόματι καὶ τῶ ῥήματι, διχα προσώπων τε καὶ ἑγκλίσεων.

20.
ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου
πρωτικῶν, προτασομένου +καί-
ὑποτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν
ὀνομάτων, καὶ ἔστι προτατικῶν
μὲν ὁ, ὑποτακτικῶν δὲ ὅς,
παρέπεται δὲ αὐτῷ τρία - γένη,
ἀριθμοί, πτώσεις, γένη μὲν οὖν
εἰσι τρία - ὁ ποιητής, ἡ ποιήσις,
τὸ πῶμα. ἀριθμοὶ τρεῖς,
+ἐνικός-, δισικός, πληθυντικός-
ἐνικός μὲν ὁ ἢ τό, δισικός δὲ τῷ
τά +, πληθυντικός δὲ οἱ αἱ τὰ,
πτώσεις δὲ ὁ τοῦ τῶ τὸν ὦ, +ἢ
τῆς τῆ τήν ὦ.

21.
ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Αντωνυμία ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος
παραλαμβάνομένη, προσώπων
ὠρισμένων δηλωτικῆ. Παρέπεται
δὲ τῇ ἄντωνυμίᾳ ἕξ πρόσωπα,
γένη, ἀριθμοί, πτώσεις, σχήματα,
εἶδη.

22.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ.

Πρόσωπα πρωτοτύπων μὲν ἐγὼ σὺ
Ἴ, παραγώγων δὲ ἐμός σός ὄς.
Γένη τῶν μὲν πρωτοτύπων διὰ μὲν
τῆς φωνῆς αὐ διακρίνεται, διὰ δὲ
τῆς ὑπὸ αὐτῶν δεξιῶν, οἷον ἐγώ-
των δὲ παραγώγων, οἷον ὁ ἐμός ἢ
ἐμή τὸ ἐμόν. ἀριθμοὶ πρωτοτύπων
μὲν ἐνικός ἐγὼ σὺ Ἴ, δυνικός νῶϊ
σφῶϊ, πληθυντικός ἡμεῖς ὑμεῖς
σφεῖς, παραγώγων δὲ ἐκινός ἐμός

σός δε, δεικός έμώ σώ ώ,
πληθυντικός έμοι σοί αί, πτώσεις
πρωτοτύπων μέν όρθής ένώ σού τ,
γενικής έμοσ σοσού, δοτικής έμοι
σοί αί, αιτιατικής έμέ σέ έ,
κλητικής σού- παραγώνων δέ έμώσ
σός δε, γενικής έμοσ σοσού,
δοτικής έμώ σώ ώ, αιτιατικής
έμόν σόν όν, σχήματα δύο,
άπλοόν, σύνθετον- άπλοόν μέν
είον έμοσ σοσού, σύνθετον δέ
έμωσσοσού αίσσοσού. είδη δέ,
ότι αί μέν είσι πρωτότυποι, ώς
ένώ σού τ, αί δέ παράγωγοι, ώς
πόσαι αί κτητικά, αί καί
διπρόσωποι καλοόνται, παράγονται
δέ ούτως- από μέν ένικών αί ένα
κτήτορα δηλούσαι, ώς από τού
έμοσ ό έμός, από δέ δεικόν αί
δύο, ώς από τού νώι ναιτερος-

ἀπό δέ πληθυντικῶν αἱ πολλοὺς,
ὡς ἀπό τοῦ ἡμέκ ἡμέτερος, τῶν
δὲ ἄνωγομένων αἱ μὲν εἰσὶν
ἀσυναρῆροι, αἱ δὲ συναρῆροι-
ἀσυναρῆροι μὲν ὅσον ἐγὼ,
συναρῆροι δὲ ὅσον ὁ ἐμός.

23.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Προθεσίς ἐστι λέξις προτιθεμένη
πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἐν
τε συντάξει καὶ συντάξει, εἰσὶ δὲ
αἱ πᾶσαι προθεσίαι ὀκτώ καὶ
δέκα, ὧν μισοσύνταξι μὲν ἐξ-
έν, εἰς, σύν, πρό, πρόσ,
αἰτινες οὐκ ἀναστρέφονται-
δισύνταξι δὲ δύο καὶ δέκα, ἀνά,
κατά, διά, μετά, παρά, ὄντι,

ἐπί, περί, ἀμφί, ἀπό, ὑπό,
ὑπέρ.

24.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπιρρημά ἐστι μέρος λόγου
ὄλιγον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον
ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. Τῶν δὲ
ἐπιρρημάτων τὰ μὲν ἔστιν ἁπλᾶ,
τὰ δὲ σύνθετα· ἁπλᾶ μὲν ὡς
πάντα, σύνθετα δὲ ὡς πρόσβασι,
τὰ δὲ χρόνου ἐπιματικά, ὡς νῦν
ταῦτε αἰθεῖς· ταῦτος δὲ ὡς εἶδη
ὑποτακτέον τὰ καιροῦ
παραστατικά, ὡς, σημερον,
αὔριον, τόφρα, τέως, πηνικά, τὰ
δὲ μεσότητος, ὡς, καλῶς,
σοφῶς, τὰ δὲ ποιότητος, ὡς
πύξ, λάξ, βοτρυδόν, ἀγελήδον, τὰ

δέ ποσότητος, οἷον πολλάκις
ὀλίγας, τὰ δὲ ἀριθμοῦ δηλωτικά,
οἷον δις τρίς τετράκις, τὰ δὲ
τοιαῖα, οἷον ὄνα κέλευ· ὡν
σχέσεις εἰσι τρεῖς, ἢ ἓν τόπιον, ἢ
εἰς τόπον, ἢ ἓκ τόπου, οἷον οἰκαί
οἰκαδε οἰκοθεν, τὰ δὲ εὐχῆς
σημαντικά, οἷον εἴθε εἴθε ὕβαλε,
τὰ δὲ σχετικαστικά, οἷον παπαῖ ἰοῦ
φεῦ, τὰ δὲ ἀρνήσεως ἢ
ἀποφάσεως, οἷον, οὐ, οὐχί,
οὐδέητα, οὐδαμῶς, τὰ δὲ
συγκαταθέσεως, οἷον, ναί, ναίχι,
τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως, οἷον, μή,
μηδέητα, μηδαμῶς, τὰ δὲ
παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως, οἷον,
ὡς, ὡσπερ, ἤντε, καθάπερ, τὰ
δὲ θαυμαστικά, οἷον, βαβαί, τὰ
δὲ εἰκαστικά, οἷον, ἴσως, πάρα,
τυχόν, τὰ δὲ τάξεως, οἷον, εὖθις,

έφεθξ, χωρίς, τὰ δὲ ἄθροισεως,
οἶον, ἄρδην, ὄμα, ῥλιθα, τὰ δὲ
παρακελεύσεως, οἶον, εἶα, ὄγε,
φέρε, τὰ δὲ συγκρίσεως, οἶον,
μῶλλον, ἴτιον, τὰ δὲ ἐνωπίσεως,
οἶον, πόθεν, πηγίκα, πῶς, τὰ δὲ
ἐπιτάσεως, οἶον, λίαν, σφόδρα,
πάνυ, ὄγαν, μάλιστα, τὰ δὲ
συλλήψεως, οἶον, ὄμα, ὄμοθ,
ὄμωδς, τὰ δὲ ὄπμοσιικά, οἶον,
μά, τὰ δὲ κατιμοσιικά, οἶον, νή,
τὰ δὲ βροσιώσεως, οἶον, ὄηλαδή,
τὰ δὲ θητικά, οἶον, γαιμπίτον,
πλευσιτόν, τὰ δὲ θησιμοσί, οἶον,
εὄοί, εὄόν.

Σύνδεσμός ἐστὶ λέξις συνδέουσα
διάνοιαν μετὰ τάξεως καὶ τὸ τῆς
ἔρμηνείας κερκὴς φιλοσοφία. Τῶν
δὲ συνδέσμων οἱ μὲν εἰσι
συμπλεκτικοί, οἱ δὲ διαζευκτικοί,
οἱ δὲ συνταπτικοί, οἱ δὲ
παρασυνταπτικοί, οἱ δὲ
αἰτιολογικοί, οἱ δὲ
+ἀπορρηματικοί+, οἱ δὲ
συλλογαστικοί, οἱ δὲ
παρομοιωματικοί, καὶ
συμπλεκτικοὶ μὲν εἰσι ὅσοι τὴν
ἔρμηνείαν ἐπ' ἄπειρον
ἐκφερομένην συνδέουσιν, εἰσι δὲ
οἷδε· μὲν, δέ, τέ, καί, ἀλλά,
ἤμην, ἢδέ, ἰδέ, ἄνάρ, αὐτάρ,
ἦτοι, μὲν, ἐν, διαζευκτικοὶ δὲ
εἰσι ὅσοι τὴν μὲν φράσιν
ἐπισυνδέουσιν, ὅπῃ δὲ πράγματος
εἰς πρᾶγμα διωστῶσι, εἰσι δὲ οἷδε·
ἢ, ἦτοι, ἢέ, συνταπτικοὶ δὲ εἰσι

οσοι ὑπαρξιν μὲν οὐ δηλοῦσι,
σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν, εἰσι δὲ
οἶδε· εἶ, ἐπερ, εἰδή, εἰδήπερ,
παρουσιαστικοὶ δὲ εἰσιν ὅσοι μεθ'
ὑπάρξεως καὶ τῶν δηλοῦσιν, εἰσι
δὲ οἶδε· ἐπει ἐπειπερ ἐπειδή
ἐδειδήπερ, αἰτιολογικοὶ δὲ εἰσιν
ὅσοι ἐπ' ἀποδοσει αἰτίας ἔνεκεν
παραλαμβάνονται, εἰσι δὲ οἶδε·
ἴνα, ὅφρα, ὅπως, ἔνεκα, οὐνεκα,
ὡς, ὡςτι, καθ' ὅ, καθ' ὅτι, καθ'
ὅσον, ἀπορηματικοὶ δὲ εἰσιν
ὅσοι ἐπαπροφροντες εἰῶθαι
συνδεῖν, εἰσι δὲ οἶδε· ἄρα, κἄτα,
μῶν, συλλογιστικοὶ δὲ εἰσιν ὅσοι
πρὸς τὰς ἐπιφοράς τε καὶ
συλλήψεις τῶν ἀποδείξεων εἰ
ὑκκεῖνται, εἰσι δὲ οἶδε· ἄρα ἄλλα
ἄλλαμῖν, τῶνιν, τῶνάρτοι,
τοιγαροῦν, παραληρωματικοὶ δὲ
εἰσιν ὅσοι μέτρον ἢ κόσμου ἔνεκεν

παραλαμβάνονται, είσι δέ οἰδε-
δή, ῥά, νό, ποῦ, τοί, θήν, ἄρ,
θήα, πέρ, πῶ, μίν, σν, σύ,
νόν, σόν, κέν, γέ, τίς, ἐξ
προστίθεται καί ἐναντιωματικός,
οἶον, ἔμτης, ὄμως.